

SOBRE L'EPIDEMIOLOGIA DE LA TUBERCULOSI A CATALUNYA

per

Ll. Sayé

L'examen de les dades estadístiques sobre la freqüència de la tuberculosi a Catalunya, en aquests últims 50 anys, demostra que a la fi del segle passat es varen observar les xifres més elevades de mortalitat, en especial a Girona i Barcelona ciutat. Des d'aquella data i amb oscil·lacions que resulten de la tuberculització consecutiva a fets epidèmics i de la industrialització consecutiva a la guerra, la corba de mortalitat que reuneix les dades globals de Catalunya demostra una tendència a disminuir, que és més manifesta en aquests últims 10 anys i que és el resultat del progrés econòmic social, de la menor letalitat i en especial del descens considerable de la tuberculosi a Barcelona, on ha baixat de 34 0/000 en 1900 a 14 0/000 en 1932.

Lleida i Tarragona, ciutats i comarques, tenen actualment xifres baixes: 8-10 0/000. A Girona ciutat, la xifra és elevadíssima: 35 0/000, i, si bé es registra un relatiu descens aquests anys darrers en relació amb el que era anteriorment, resulta essencialment de la gravetat del factor habitació i de la manca de grans obres d'higiene urbana. A les comarques gironines, la xifra és anàloga a les de Tarragona i Lleida. Les comarques barcelonines tenen xifres anàlogues a les de la ciutat: 14 0/000.

vent pur, l'augment de la quantitat i tamany de les micles proteïques en el si de la solució cristaloide del plasma, podria ésser considerada com a un dels factors que donen les resistències perifèriques que són les que de fet presideixen l'equilibri tensional i condicionen les seves variacions patològiques.

Partint d'aquest concepte, havem establert una relació biològica, en espera de trobar una relació física més exacta, entre pressió arterial màxima i mínima, i viscositat i resistència perifèriques, que podria ésser en principi, segons hem dit, donada per la fórmula següent:

$$r = \frac{\eta \times p}{P}$$

r=resistències perifèriques.

η =viscositat.

p=pressió diastòlica o mínima.

P=pressió sistòlica o màxima.

Les variacions de r ens donarien les variacions de les resistències perifèriques, factor la importància pràctica del qual no cal ponderar.

Per tant, resumint:

1. En l'estudi dels hipertensos, fóra interessant d'obtenir, juntament amb els màxims i mínims tensionals, el valor de la viscositat sanguínia.
2. A aquest valor caldria considerar-lo relacionat amb les xifres tensionals per a deduir-ne la mensuració de les resistències perifèriques.
3. En espera de trobar una fórmula més exacta, donaríem l'esmentada més amunt.
4. Les variacions de r, donaran les variacions de les resistències perifèriques que són les que de fet presideixen l'equilibri tensional i condicionen les seves variacions patològiques.